

หนังสือคุณภาพ
ในเครืออมรินทร์

สำนักพิมพ์อมรินทร์

Love Square

พิมพ์ครั้งที่ ๑

เจ้าออคนี่

ชีวิตนี้ยอมพลีเพื่อแผ่นดิน
แต่ดวงใจนี้มีไว้เพื่อเธอ

ปาณาลี

ขบวนรถแลนด์ครุยเซอร์ ติดธงสัญลักษณ์ของ
องค์การอนามัยสากลสามคันเล่นตะลุมพ่นไปบนทางลูกรังขรุขระ ภูมิประเทศ
ข้างทางรายล้อมด้วยป่าที่บดสับทุ่งเกษตรกรรม มุ่งหน้าขึ้นเหนืออันเป็น ‘พื้นที่
สีเลือด’...เขตอันตรายระดับวิกฤติ ซึ่งเป็นแหล่งช่องสุ่มกองกำลังโจรป่าที่รัฐกันหา
เร่กวาดล้างอย่างหนัก จนเป็นข่าวครึกโครมไปทั่วโลกอยู่ในขณะนี้

อันที่จริงการกวาดล้างดำเนินมานานหลายปีแล้ว แต่ไม่เคยสิ้นซาก

ที่น่าแปลกคือ กลุ่มกองโจรดูเหมือนจะเข้มแข็งและมีกำลังมากขึ้นเป็น
ลำดับจนกำจัดยากยิ่ง

หรือเพราะประเทศเล็กๆ ซึ่งยังคงปกครองด้วยระบอบคอมมิวนิสต์เช่นนี้
จะเป็นสาเหตุที่ทำให้กองโจรเพิ่มจำนวนอย่างไม่สิ้นสุด

ทุกคนบนรถต่างก็รู้ว่าจุดหมายปลายทางเป็นพื้นที่อันตราย แต่ก็ต้องไป
เพราะยังมีชาวบ้านตาดำๆ เด็กๆ และคนแก่อีกมากมายที่รอความช่วยเหลือ
และยารักษาโรคจากคณะแพทย์อาสา

การเดินทางในครั้งนี้นับว่ามีความเสี่ยงอย่างยิ่ง เพราะอาจจะถูกโจรป่า
ดักปล้นยาและเวชภัณฑ์ การขอความคุ้มครองจากทหารสามารถทำได้ แต่ก็มิ

ข้อจำกัดในด้านความเป็นอิสระ ซึ่งการมาในครั้งนี้ ‘ใครบางคน’ ในกลุ่มจะถูกควบคุมไม่ได้ จึงได้แต่หวังว่าสัญลักษณ์ขององค์การอนามัยสากลจะทำให้กลุ่มกองโจรละเว้น

“เราเริ่มเข้าเขตพื้นที่สีแดงแล้วนะครับ ถนนหลังจากนี้จะค่อนข้างวิบาก”

คนขับรถชาวพื้นเมืองเอ่ยขึ้นเป็นเชิงเตือนกลางๆ เมื่อรถบายหน้าขึ้นเขา ชายร่างหนาผึ่งผายที่นั่งติดหน้าต่างฝั่งขวาของที่นั่งตอนหลังซึ่งเบียดกันอยู่สามคนชะโงกออกไปมองข้างทาง เขาอดทนนั่งนิ่งเฝ้าสังเกตข้างทางมานับตั้งแต่รถเข้าเขตป่าเมื่อสองชั่วโมงที่แล้วด้วยซ้ำ ความเปลี่ยนแปลงบางอย่างย่อมไม่หลุดรอดสายตาช่างสังเกตของเขาไปได้

เงาบางอย่างที่เห็นรอบเรียบตามแมกไม้ นั่นเองที่ทำให้เขาเพ่งมองไปทุกๆ จุดที่รถแล่นผ่านมา คงจะร่วมสองไมล์ได้แล้วกระมัง

คน หรืออะไร

โชดหินและหน้าผาริมทางเริ่มหนาตาดูสลับซับซ้อน เป็นที่ซ่อนตัวหรือชุมนุมโจมตีได้ดี

สมรภูมิตีเยียมของกองโจรป่า!

ร่างเล็กกว่า บางกว่ามาก ซึ่งนั่งอยู่ตรงกลาง กระชับวงแขนที่ประคองกระเป๋าน้ำสีดำนั่นแน่น ใบหน้าภายใต้ผ้าโพกศีรษะเกือบดำที่ปิดขึ้นมาครึ่งหน้าเหลือไว้แค่ดวงตาสีน้ำตาลไหม้เข้มจัด กระเป๋าน้ำที่เมื่อดูผ่านๆ แล้วเหมือนจะเป็นกระเป๋าวะชภัณฑ์ แต่คนถือรู้ว่าข้างในคืออะไร...

ของในนี้ไม่ใช่ยา และไม่ใช่เครื่องเวชภัณฑ์อย่างแน่นอน!

การข่าว ความเคลื่อนไหว และเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดภายในรัฐกันทรายเป็นที่สนอกสนใจของคนภายนอก องค์การสหประชาชาติ และองค์กรสิทธิมนุษยชน ซึ่งต่างก็รอเวลาที่จะเข้าแทรกแซง ขอแค่เพียงมีจิ้งหะหรือข่าวที่เชื่อถือได้ มิใช่ฟังความข้างเดียวอย่างเช่นที่ผ่านมา

ร้อยเปอร์เซ็นต์ของข้อมูลที่คนภายนอกได้รับ ล้วนมาจากการข่าวของทหารผู้ซึ่งกุมอำนาจเบ็ดเสร็จในมือ นักข่าวต่างประเทศไม่เคยได้รับอนุญาตให้เข้ามาทำข่าว เพราะทุกครั้งที่มิสซังชาวเดินทางเข้ามา พวกเขาเหล่านั้นมักจะ

สูญหายไป ไม่มีใครพบเห็นอีกเลย

คำตอบจากรัฐบาลกันทรายินยืนยันว่าเป็นฝีมือของกองโจรป่า!

มาตรการป้องกันต่อมาคือการออกกฎหมายห้ามนักข่าวเข้ามาทำข่าว การข่าวถูกสงวนไว้เฉพาะทหารเท่านั้น หลายครั้งมีคนพยายามฝ่าฝืนกฎ แต่ผลลัพธ์คือมรณกรรมจากกองโจรอันโหดเหี้ยม

คนภายนอกได้รับข้อมูลว่ากองโจรมักจะปล้นสะดม บางหมู่บ้านถูกกวาดล้างทั้งหมู่บ้าน พิษผลทางการเมืองถูกล้นเรี่ยบ สตรีถูกข่มขืนก่อนฆ่าทิ้ง นับเป็นความโหดเหี้ยมและไร้มนุษยธรรมยิ่ง หลายประเทศที่คอยติดตามข้อมูลข่าวสารต่างสาปแช่ง ชิงชัง แต่เพราะเป็นประเทศปิด การแทรกแซงจากต่างประเทศจึงทำได้ยาก

ทว่าในเวลานี้หน่วยงานสากลหลายแห่งเริ่มให้ความสนใจและจับตามองเรื่องราวภายในประเทศกันธรา สำนักข่าวหลายแห่งกระหายใคร่เป็นผู้ตีแผ่ความจริงก่อนใคร การแอบแฝงเข้ามากระทำกันอย่างเงียบๆ คนที่เข้ามาก็หายไปอย่างเงียบๆ เช่นกัน

โดยไม่ต้องหาคำอธิบาย ฝ่ายคอยข้อมูลน่าจะรู้ว่าคนของตนอาจไม่กลับมาแล้ว ผลของการปฏิบัติงานล้มเหลวคือ...สาบสูญตลอดกาล!

ถึงอย่างนั้นก็ยังมีคนลักลอบเข้ามาอยู่เนื่องๆ ทั้งที่รู้ว่าการเข้ามาได้นั้นอาจง่าย แต่จะกลับออกไปนั้นยาก!

อาการของคนตัวใหญ่ดูคล้ายกระสับกระส่าย สายตาระจากข้างทางอันเป็นดงไม้ค่อนข้างทึบมามองคนนั่งข้างๆ ด้วยแววตีกังวล

“ไม่น่าเลยจริงๆ” เสียงแหบห้าวกระซิบพอให้ได้ยินกันสองคน “ผมไม่น่าใจอ่อนให้คุณมาเลย”

แทนคำตอบ มือบางที่กุมกระเป๋าทิ้งเอื้อมไปบีบมือของคนกระซิบแล้วคลายออกอย่างรวดเร็ว ร่างเล็กหันไปสบตาสีฟ้าของคนตัวโต แววตามุ่งมั่นนั้นทำให้เจ้าของดวงตาสีฟ้าถอนใจ...มาถึงขั้นนี้แล้ว จะมานึกเสียใจก็คงแก้ไขอะไรไม่ทัน คงต้องภาวนาให้การเดินทางผ่านไปได้อย่างปลอดภัยเท่านั้น

แม้จะรู้อยู่เต็มอกว่าเงาที่เห็นนั้นอาจจะเป็นพวกมัน!

“ถ้าดูไม่ผิด ผมคิดว่าเห็นคนอยู่ตามแนวป่า” เดวิสเอ่ยถามเสียงเรียบ

“ครับ คุณดูไม่ผิด” คนขับรถตอบกลับไปด้วยภาษาอังกฤษสำเนียงคนพื้นเมือง

เดวิสเห็นตามองมาจากกระจกมองหลังแวบหนึ่ง

คนขับรถขยายความต่อว่า “หน่วยสอดแนม”

“ของใครครับ”

“กองโจร...เขาตั้งใจให้เราเห็น หากไม่ต้องการให้เห็น เราจะไม่รู้ตัวด้วยซ้ำจนกว่าจะถูกเชือด ความเชี่ยวชาญของพวกเขาน่าทึ่งมาก” น้ำเสียงของคนพูดแผ่รอยนิยมนำประหลาด

คนร่างเล็กขยับตัว สะโงกออกไปดูนอกหน้าต่างบ้าง ตอนนี้อยู่รถแล่นมาถึงป่าพวงรุ้งที่อยากจะมีเงาเข้าไปได้

นอกจากต้นไม้ที่ไม่เห็นอะไรอื่น ความหนาที่บของต้นไม้สูงใหญ่แทบจะโอบคลุมถนนสายคดเคี้ยวไว้ ดูคล้ายซุ้มทะเลมีเงาจากต้นไม้ใหญ่ ทำให้บรรยากาศมืดสลัวดูน่ากลัวเป็นทัพบทวิ

“พวกเขารู้แล้วว่าเป็นขบวนแพทย์อาสา ถ้าต้องการยา พวกเขอาจปล้น” คนขับรถอธิบายต่อ

ประโยคนั้นทำให้หลายคนรู้สึกตระหนกจนขนลุกเกรียว

“เราน่าจะขอทหารคุ้มกัน”

ชายที่นั่งข้างหน้าต่างฝั่งซ้ายของที่นั่งตอนหลังเอ่ยด้วยส้อมเสียงเครียดขมิ้มแต่บางคนในที่นั้นรู้ว่าจะปล่อยให้สิ่งนั้นเกิดขึ้นไม่ได้อย่างเด็ดขาด

“ก่อนข้ามแม่น้ำธมนต์จะพบจุดตรวจแล้วครับ ถ้าถึงที่นั่นก่อนถูกปล้นก็เบาใจไปได้เปลาะหนึ่ง แต่ถ้าข้ามสะพานไปจะกลายเป็นเขตเถื่อนอย่างแท้จริงก็ไม่แน่ว่าพวกมันจะดักปล้นเราหลังจากข้ามสะพานไปแล้วหรือไม่”

เสียงถอนใจดังขึ้นเบาๆจากคนนั่งตอนหลัง บรรยายกาศในรถเริ่มอึมครึมหนัก ทุกคนต่างหวั่นใจเมื่อรู้ว่าทั้งขบวนได้ตกอยู่ในสายตาของ ‘มัจจุราช’ แห่งผืนป่าแห่งนี้แล้ว

ชื่อเสียงของกองโจรเป็นที่เลื่องลือถึงความเหี้ยมโหดไร้มนุษยธรรม การตายของนักข่าวที่ผ่านมาเป็นเครื่องการันตีอย่างดี จะมีอะไรมารับประกันว่าโจรป่านั้นจะไม่อยากได้เครื่องเวชภัณฑ์ที่ขนมาประเคนให้ถึงที่

แต่ก็นั่นแหละ ถึงจะเสียง แต่ทั้งคณะก็เตรียมใจไว้แล้ว ถึงอย่างไรก็ต้องไป เพราะชาวบ้านผู้นำส่งสารรออยู่บนนั้น

มีข้ามนานรถก็ชะลอความเร็วลง กระทั่งจอดนิ่งก่อนถึงสะพานปูนไม่กี่เมตร คนขับรถเปิดกระจกลอยตากทายนายทหารที่เยี่ยมหน้าเข้ามามองภายในรถอย่างสำรวจตรวจสอบ

“คณะแพทย์จากกองการอนามัยสากลครับ”

นายทหารยึดตัวตรงทำท่าตะเบ๊ะ ฝ่ามือแตะหมวกเบเรต์สีน้ำตาลแข็งขัน

“เดินทางกี่ท่านครับ”

“ทั้งขบวนก็สิบสี่”

“มีผู้หญิงมาด้วยไหม”

“มีสามท่านครับ”

“มีแผนการเดินทางหรือเปล่านั้นจะไปไหนบ้าง”

ดอกเตอร์เฟร็ดดี้ หัวหน้าคณะเดินทางซึ่งนั่งข้างคนขับหยิบแผนการเดินทางส่งให้คนขับรถ เพื่อส่งต่อไปให้นายทหารตรวจสอบอีกที เมื่อดูแล้วนายทหารก็พยักหน้ารับแล้วถอยกลับ ทำความเคารพอีกครั้งก่อนปล่อยยี่ห้อผ่านไป

เดวิสถอนลมหายใจ สายลมเย็นจัดที่พัดผ่านหน้าต่างรถเข้ามากรีดผิวหน้าจนเริ่มชา เขากระชับผ้าโพกศีรษะตัวดำปิดหน้าเหมือนคนขำๆ รู้สึกโล่งใจที่คนตัวเล็กรอบคอบพอที่จะไม่เปิดผ้าออกให้คนอื่นเห็นหน้าชัดๆ

เวลานั้นเขาไม่ใส่ใจใครทั้งนั้น แม่แต่นายทหาร!

คณะเดินทางมาถึงหมู่บ้านแรกก่อนค่ำเล็กน้อย ทุกคนช่วยกันกางกระโจมสำหรับพักนอน และกางเต็นท์สำหรับเป็นที่ตรวจสอบสุขภาพของคนในหมู่บ้าน

คณะแพทย์ล้วนเป็นชาวตะวันตก มีแพทย์พื้นเมืองหนึ่งคนที่มากับภรรยา ซึ่งเป็นพยาบาล ชื่อว่าพรและชีโรชา โดยทั้งคู่ทำหน้าที่เป็นล่ามไปในตัวด้วย

ผู้เฒ่าเฒ่า ผู้ใหญ่บ้านออกมาต้อนรับ เด็กๆตามพ่อแม่มาดูอย่างตื่นเต้น เพราะไม่เคยเห็น ‘คนเผือก’ ผิวซีดตาสีอ่อนของแพทย์ใหญ่ชาวตะวันตกเจ็ดคน ทำให้เด็กๆ ลือกันจนถึงท้ายหมู่บ้านว่ามีคนประหลาดมา ทุกคนจึงตามมาดู

อย่างน้อยก็ดีในด้านประชาสัมพันธ์

ขณะที่หัวหน้าคณะกำลังทักทายปราศรัยกับผู้ใหญ่บ้านอยู่นั้น เดวิสก็มาสะกิดคนร่างเล็กให้ตามเข้ามาในกระโจม

“พรุ่งนี้เราจะแยกกับคณะ อาคิ...”

“โธ่!” เสียงใสแทรกขึ้นมาด้วยน้ำเสียงจริงจัง

ชายหนุ่มถอนใจ “ลืมนิดไป โทษทีนะ...โธ่”

ดวงตาสีน้ำตาลเข้มใต้ผ้าคลุมจ้องเขม็ง คนตัวโตยักษ์โหล่ ยอมอมยิ้มยอมแต่โดยดี เพราะอย่างไรก็มาถึงขนาดนี้แล้ว

“เออละ หลังแยกออกจากคณะ เราต้องระวังตัวมากขึ้น อาจจะเจอกับพวกโจรป่า ซึ่งอันตรายมาก” สีหน้าคนพูดดูยุ่งยากใจขึ้นเป็นลำดับ

คนตัวเล็กกว่าที่สวมเสื้อผ้าไ้วหลายชั้นจนทำให้ตัวหนาขึ้นกว่าความเป็นจริง แต่ก็ยังดูบางอยู่ดีเมื่อเทียบกับอีกคน มองเผินๆ อาจจะดูเหมือนหนุ่มน้อยเจ้าสำอางได้เหมือนกัน แต่ถ้าเอาผ้าคลุมหน้าออกเสีย ก็คงจะไม่มีใครคิดว่าเป็นหนุ่มน้อยอย่างแน่นอน!

“พอแยกตัวจากคณะ เราต้องเอาตัวรอดให้ได้ ระหว่างนี้ต้องรีบหาข่าว แล้วกลับมาสมทบกับคณะให้ทันตามแผน ซึ่งจะอยู่แต่ละหมู่บ้านเพียงสองวันเท่านั้น หากเราพลาดหรือมาไม่ทัน...”

คนพูดแบมือพร้อมยักษ์โหล่ ทำสีหน้าเหมือนช่วยไม่ได้...ละท้ายประโยคไว้ให้คิดต่อเอง

ทุกพื้นที่ในเขตนี้ หากไม่มีทหาร ก็เป็นไปได้มากที่จะพบโจรป่า การเล็ดลอดเข้ามาได้ในช่วงจะราบรื่นเสมอไป หลายชุดมาแล้วที่ความพยายามล้มเหลว สุดท้ายก็หายสาบสูญจนแล้วคนเล่า

เดวิสเป็นห่วงคนตรงหน้ามากกว่าสิ่งใด หากพวกนั้นเห็นร่างที่อยู่ภายใต้ผ้าโพกศีรษะสีเทาซัดๆ เขาไม่อยากจะคิดต่อจริงๆ ชายหนุ่มถอนใจยาว มองคนตรงหน้าอย่างกังวล

“โຕ้ไม่น่าตามมาเลย”

“เราถกกันเรื่องนี้มาจะร้อยรอบแล้วนะเดวิส อีกอย่าง เราก็ต้ามาจนถึงที่แล้ว คิดว่ากลับออกไปได้ง่ายๆหรือไง อย่าลืมนะว่าฉันเป็นคู่หู เราลุยมาด้วยกันทุกที งานนี้ฉันอยากมาร่วมด้วย คุณไม่น่าจะกีดกันเลย”

“ผมไม่ได้กีดกัน แต่เพราะมันอันตราย คุณเป็น...”

เดวิสยังสองคำสุดท้ายไว้ทัน ส่วนอศิราห์โบกมือตัดบท

“อย่ามาทะเลาะกันด้วยเรื่องเดิมเลย มาจนถึงนี่แล้ว ฉันเองก็เบื่อกับตัวเอง เกิดมาเป็น...‘อย่างนี้’...ทำไมถึงไม่เป็น‘อย่างคุณ’ก็ไม่รู้”

“นั่นสิ ถ้าเป็นได้ ผมคงสะดวกใจกว่าเยอะ” เสียงของเดวิสติดจะประชด “แต่อาคิ...เอ่อ...ไต่ยังมีทางเลือก คืออยู่กับคณะแพทย์แล้วจะปลอดภัยกว่ามาก”

“ไม่!” เสียงใสกระด้าง ความดี้อธิษฐานชัดออกทางแววตา “ฉันเป็นตัวแทนจากภูมิภาคแถบนี้ ที่นี่คือประเทศเพื่อนบ้าน ฉันรู้ภาษา ถ้าไม่มีฉัน คุณจะสื่อสารกับชาวบ้านยังไง”

“ผมพูดได้”

“แต่พูดไม่ชัด เข้าใจบ้าง ไม่เข้าใจบ้าง ชาวตลาดเคลื่อนได้ง่าย เราต้องการความจริงที่ชัดเจนแจ่มแจ้ง เราถึงต้องไปด้วยกันล่ะ”

อศิราห์สรุปง่าย ๆ ก่อนหน้านี้อีกมีการสรุปมาแล้วหลายครั้ง แต่อีกฝ่ายไม่ยอมเข้าใจ พยายามเกลี้ยกล่อมมาตลอดทาง ชายหนุ่มโหล่ลู่ลงอย่างปลงตก นับตั้งแต่วางงานกันมาก็ไม่เคยห้ามคนตรงหน้าได้หรอก

เดวิสเป็นตัวแทนจากสำนักงานใหญ่มาประจำในภูมิภาคนี้ ถูกจับคู่กับอศิราห์ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น ทำงานได้ทุกประเทศในทวีปเอเชีย ชาวของทั้งคู่แม้จะได้มาอย่างยากลำบาก แต่ก็แม่นยำ

สถานีโทรทัศน์ช่องอื่นๆ ต้องมาขอซื้อข่าวหลังจากซีเอ็นเอออกอากาศไปแล้ว การข่าวที่รวดเร็วฉับไวทำให้ข่าวของซีเอ็นเป็นอันดับหนึ่งตลอดมา

หากสำเร็จ ข้อมูลที่ได้จากนักข่าวนอกอาณาจักครั้งนี้จะเป็นครั้งแรก
สิ่งที่ทุกคนสงสัยจะถูกเปิดเผย ม่านหมอกซึ่งปกคลุมประเทศนี้มากว่าสิบปีจะ
กระจ่างแจ้ง แน่หนอนว่าถ้าจะได้มาต้องเดิมพันด้วยอันตรายถึงชีวิตเช่นกัน สิ่ง
ที่คาดการณ์ไว้ล่วงหน้ามีแค่สองทาง คือ...สำเร็จ! หากไม่...ก็อาจตาย!

เพื่อข้อมูลที่ถูกต้องและไม่คลุมเครืออีกต่อไป อคิราห์พร้อมที่จะเสี่ยง
ดังเช่นที่พ่อแม่เคยเสี่ยง

“ตกลง...แต่ได้ต้องเชื่อฟังผมทุกอย่าง ดังนั้นไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น โต้ต้อง
หนัก่อน อย่าห่วงผม ต้องนำข่าวออกไปให้ได้ ถ้าบอกให้วิ่งต้องวิ่งทันที บอก
ให้นั่งต้องไม่ขัดขืน บอกให้ทิ้งห้ามลังเล”

“สงสัยคำว่าทิ้ง...ทิ้งอะไร” เสียงใสถามแทรก แว่ตากังวลระคนสงสัย
“ทิ้งผม”

สีหน้าเดวิสเคร่งขรึมจริงจังจนคนฟังใจหายวาบ

“ไม่” อคิราห์ปฏิเสธทันที

“งั้นไม่ต้องไป!” คราวนี้เสียงของคนตัวสูงเตี้ยดขาด หากเขาเตี้ยดขาดตั้งแต่
แรกก็คงจะยุ่งยากน้อยกว่านี้

“อย่าลืมนะเราไม่ได้มาฆ่าตัวตาย ดังนั้นไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ต้องมีข่าว
กลับออกไปให้ได้ ถ้าผมบอกให้ทิ้ง คุณก็ต้องทิ้ง รอดคนเดียวดีกว่าตายคู่ ยิ่ง
ผมคงไม่ยอมตายง่ายๆ จะเอาตัวรอดให้ถึงที่สุด แต่คุณต้องปลอดภัยไว้ก่อน”

“เดวิส!” เสียงใสที่ไม่ใกล้เคียงคำว่าหนุ่มน้อยมีรอยกังวล

“ถ้าใจไม่แข็งพอก็ให้เดินทางไปกับคณะแพทย์ แล้วผมจะกลับมาให้ทัน
ก่อนถอนแคมป์”

อคิราห์นั่งเงียบ ดวงตาเรียวโตสีน้ำตาลดูสงบลง ในที่สุดก็พยักรับอย่าง
มั่นคง

“ได้! ไปด้วยกัน คุณก็รู้ฉันเอาตัวรอดเก่ง”

เดวิสไม่ปฏิเสธว่าคนตรงหน้าเอาตัวรอดคล่องแคล่วพอตัว รู้จักหลบหลีก
การโจมตีขณะทำข่าวในประเทศที่มีสงคราม แต่ที่นั่นไม่เหมือนทุกที่ที่ผ่านมา

สำหรับรัฐกันทรา...นักข่าวถือเป็นบุคคลที่ควรกำจัด!

ในคืนนั้นชาวบ้านรื้อรพจัดงานเลี้ยงต้อนรับคณะแพทย์ด้วยการนำเสปียงที่มีมารวมกัน แล้วช่วยกันปรุงอาหารเลี้ยงแขก ‘แขกผิวเผือก’ ต่างได้ลิ้มรสอาหารพื้นบ้านรสแปลกที่ไม่เคยกินที่ไหนมาก่อน

ในระหว่างงานเลี้ยง ชาวบ้านจะนำผ้าพื้นเมืองมาถักนันทนาการด้วยอัธยาศัยไมตรีอันดี อคิราห์ได้ผ้าคลุมเพิ่มมาอีกหลายผืน ตอนที่คุยกับชาวบ้านก็แอบสอดแทรกคำถามที่เกี่ยวกับเรื่องภายในของรัฐกันทราเข้าไปด้วย ข้อมูลจากคนในพื้นที่ย่อมเชื่อถือได้

นำแปลกที่คนในหมู่บ้านนี้ไม่ได้กล่าวโทษโจรป่า แต่ก็หลีกเลี่ยงที่จะเอ่ยว่าใครผิดใครถูก

แม้การล้วงข้อมูลเกี่ยวกับกองโจรจะไม่ประสบผลสำเร็จ แต่ก็ได้ข้อมูลเกี่ยวกับภูมิประเทศที่เป็นประโยชน์ในการวางแผนเดินทางแทน

แผนเดิมจึงถูกเปลี่ยน

“เราต้องล่องหน้าไปรอคณะที่หมู่บ้านถัดไป ไม่ต้องย้อนกลับมา” เดวิสกระซิบบอกหลังจากงานเลี้ยงเลิกรา เขากำลังตรวจดูแผนที่อย่างละเอียด

“ภายในสองวันนี้ ไม่ว่าเราจะไปถึงไหนก็ตาม ต้องเบนเข็มกลับมาที่จุดนี้ให้ทันก่อนขบวนรถจะผ่านไป”

เขาชี้ที่จุดวงกลมสีแดงบนแผนที่บอกชื่อ ‘หมู่บ้านชาวโป’

“บอกดอกเตอร์เฟร็ดดีหรือยัง”

ดอกเตอร์เฟร็ดดีรู้ปฏิบัติการของทั้งคู่และให้การสนับสนุน แต่ต้องอยู่ภายใต้ขอบเขตความปลอดภัย หากการแยกออกจากคณะเกินเวลาที่กำหนด คณะหลักจะตัดสินใจว่าทั้งคู่เสียชีวิตแล้ว ซึ่งจะไม่มีการออกตามหาและหยุดรื้อรอเป็นเด็ดขาด ดังนั้นพวกเขาต้องตรงเวลา

“เดี๋ยวจะบอก อา...เอ่อ...โตะไปอาบน้ำเถอะ จะได้นอนพักเอาแรง พอออกจากแคมป์เราอาจจะไม่ได้นอนเลยก็ได้”

อคิราห์เคยชินกับการกินอยู่ง่ายๆ เวลาออกหาข่าว เธอหันไปคว้ากระบะป๋าชั้นสะพายว่องไว แล้วเดินไปยังบ้านของผู้ใหญ่บ้าน ซึ่งอำนวยความสะดวกเรื่องห้องน้ำห้องส้วมให้กับคณะแพทย์ ระหว่างทางอคิราห์สวนทางกับพชรและชีโรชา

ทั้งสามทักทายกันเล็กน้อย

ห้องน้ำของที่นี่ตั้งอยู่นอกบ้าน ใกล้ต้นไม้ใหญ่ ไม่มีหลังคา ด้านบนเปิดโล่ง มองเห็นดาวเต็มฟ้า ถ้ามีใครปีนขึ้นไปบนต้นไม้แล้วมองลงมาก็คงเห็นคนทำธุระ อยู่ในห้องน้ำได้ถนัดเช่นกัน อคิราห์คิดแล้วก็ให้รู้สึกหาวตระแวง ทว่าไม่มีทางเลือก

“เอาน่า ดีกว่าอาบน้ำกลางที่โล่ง”

เสื้อผ้าหลายชิ้นที่สวมทับซ้อนกันทำให้ต้องใช้เวลาในการถอด ชั้นสุดท้ายเป็นผ้าผืนยาวซึ่งสร้างความอึดอัดมาตลอดวัน กำหนดการเดินทางรวมทั้งสิ้นสิบสี่วัน จะต้องหนีไปอีกสิบสามวันกับอีกหนึ่งคืน เธอหวังว่าตัวเองจะทนได้จนถึงวันสุดท้าย หญิงสาวยกมือเกาศีรษะที่ออกอาการคันยุบยิบ

การระดมยอมนั้นเป็นไปได้อีกเช่นกัน ทุกอย่างที่ต้องระมัดระวังล้วนเป็นสิ่งที่น่าหงุดหงิดทั้งสิ้น แต่ก็ต้องทน!

“เฮ้อ!” อคิราห์ถอนหายใจออกมาดังๆ อย่างเหลืออด

ทันใดนั้นเสียงเห่าขรมของสุนัขก็ดังกริยาวจนร่างบางที่ไร้อาภรณ์สะดุ้ง พลันแว่วเสียงพูดคุ้ยดังมาจากแนวป่าด้านหลัง เสียงเห่าหอนเบาลงกลายเป็นเสียงจิ้งจกของเจ้าตูบ ครู่เดียวเท่านั้นทุกเสียงก็พลันเงียบไปเสียเฉยๆ เธอจึงจ้องน้ำขึ้นอาบเป็นชั้นแรก

อคิราห์ไม่มีเวลาสนใจอีก รีบจัดการธุระของตัวเองให้เร็วที่สุด น้ำอุ่นที่ทางผู้ใหญ่บ้านต้มเตรียมไว้ทำให้อาบน้ำง่าย แต่ลมหนาวที่พัดกรูกริยาวเข้ามาทางเว้งฟ้าเบื้องบนนี้สิ ทำให้คนเปลือยกายขนลุกชู หากแม้แต่พิถีพิถันก็คงได้แข่งตายกันพอดี

สิบนาทีต่อมา ร่างโปร่งที่ดูหนาขึ้นเล็กน้อยจากเสื้อผ้าหลายชั้นและมีผ้าสืเทาคลุมศีรษะก็เดินออกมาจากห้องน้ำ เธอใช้เวลาในห้องน้ำไม่ถึงยี่สิบนาทีด้วยซ้ำ

เสียงสุนัขเห่ากระโชกอีกครั้งตอนที่อคิราห์ก้าวออกมายืนกลางลาน ได้ยินเสียงอู้ง้าวิ่งตะกุกดินใกล้เข้ามา หญิงสาวหยุดชะงัก เสียงขู่คำรามหมายขำย่ำดังใกล้ขึ้นอีก คราวนี้อคิราห์เห็นที่มาของเสียง เมื่อเจ้าสี่ขากระโจนเข้ามาในรัศมี

ส่องสว่างจากแสงตะเกียงที่เธอถืออยู่ อศิราห์ก้าวถอยอย่างตื่นตระหนกจนผ้าคลุมศีรษะที่หม่นไว้ลวกๆ เลื่อนหลุดลงมากองที่ไหล่ ดวงตาสีน้ำตาลเข้มเบิกกว้าง
 นับพลันนั่นเอง เสียงหัวของใครบางคนก็ดังกังวานขึ้น

“หยุด!”

สุนัขดุร้ายสิ้นพยศในบัดดล เพียงคำสั่งสั้นๆ คำเดียว มันก็หยุดกะทันหัน แล้วหมุนตัวกลับ เปลี่ยนท่าที่จากแยกเขี้ยวขาวเป็นเชื่องสนิท หูลู่ลง แกว่งหางตู่กตัก แล้ววิ่งเหยาะๆ กลับไปหาเจ้าของเสียงที่ดังมาจากในราวป่าอันมืดมิด

หากเธอมองไม่ผิด สุนัขตัวนั้นไม่ใช่สุนัขบ้านพันธุ์พื้นเมืองหรือสุนัขที่เลี้ยงกันทั่วไป แต่มันคือหมาป่า

หญิงสาวตกใจจนยืนตัวแข็ง เพิ่งได้สติก็ตอนที่ผู้เฒ่าเผาะวิ่งเข้ามา

“คุณโต...ไม่เป็นไรนะครับ ถูกมันกัดตริเปล่า”

สายตาทึ่งตกใจถึงพิศวสของผู้ใหญ่บ้านทำให้อศิราห์ลดตะเกียงที่ถืออยู่ลงให้ต่ำจากดวงหน้ามากที่สุด แล้วดึงผ้าขึ้นคลุมศีรษะ ตัวดปลายพันรอบ ทั้งชายไปที่ด้านหลัง ปิดดวงหน้าไว้กว่าครึ่ง

“มะ...ไม่ค่ะ...ครับ” ทางเสียงเกือบหลุดปากด้วยความเคยชิน

“ที่นี่สุนัขดุครับ เราเลี้ยงไว้เฝ้าบ้าน ระวังโจรผู้ร้าย...มาครับ เตียวผมจะเดินไปส่งหน้าบ้าน”

อศิราห์พยักหน้าน้อยๆ อย่างเข้าใจเหตุผล สุนัขของผู้เฒ่าเผาะเองก็วิ่งตามเจ้าของมาด้วย แต่ตัวที่ทำท่าจะขย้ำเนื้อเธอเมื่อครู่ไม่ใช่ มันเป็นหมาป่าที่น่าจะเชื่องกับเฉพาะบางคน และคงจะมาพร้อมเจ้าของเสียงทรงอำนาจในเงามืดตรงนั้น

อศิราห์หันไปมองเงาสลัวหลังแมงไม้ที่หมาป่าตัวนั้นวิ่งหายเข้าไป ซึ่งเป็นทิศทางเดียวกับที่ผู้เฒ่าเผาะโผล่ออกมา

ใครอยู่ตรงนั้น

น่าแปลกที่บริเวณนั้นยังคงเงียบสงัด ราวกับไม่มีสิ่งมีชีวิตอื่นใดอยู่เลย คำถามผุดขึ้นในหัว แต่เสียงที่ไล่กังวานเกินชายก็เสียงเกินไปที่จะเปิดเผยตัวตน ดังนั้นเธอจึงเลือกที่จะเงียบ

“พูดเท่าที่จำเป็น พูดเฉพาะเมื่อแน่ใจว่าจะได้ข่าว”

นั่นคือคำที่เดวิสกำชับไว้ เพื่อให้บรรลุปเป้าหมาย จึงต้องทำตามอย่างเคร่งครัด

ห้องฟ้าเริ่มสว่างขึ้นเมื่อเดวิสและอคิราห์เดินพ้นเขตไร่ลูกเต๋อย้ายหมู่บ้าน บรรยากาศโดยรอบยังดูมืดมิดครึ้ม ขาวมัวไปด้วยหมอก ดวงอาทิตย์สีเหลืองทอง โผล่แต่ละสันเขาที่มองเห็นไกลๆ น้ำค้างที่จับตามยอดหญ้าแข็งตัวขาวโพลนคล้าย หิมะ หากสายอีกหน่อยคงจะละลายหายไปหมด เป็นภาพธรรมชาติงดงามชวนให้ชื่นชม

“เดวิสเคยเห็นที่ไหนสวยอย่างที่นี่ไหม” อคิราห์เอ่ยถามเสียงใส ดวงตาเป็นประกาย

“คิดว่ายังไม่เคยนะ” คนตอบพูดคล้ายละเมอเช่นกัน

ธรรมชาติที่หาได้ยากยิ่งในประเทศที่พัฒนาแล้ว จะหาความงามจากไหนให้ชื่นชม...

ทั้งคู่เดินทางต่อ มุ่งหน้าทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ปลายทางคือหมู่บ้าน กาลิม ที่ระแคะระคายมาว่าทางการกำลังจับตามอง เพราะคิดว่าเป็นหมู่บ้าน เกษตรกรรมของกองโจร หมู่บ้านนี้ตั้งอยู่นอกเส้นทางของคณะแพทย์ ทั้งคู่จึงต้องแยกตัวออกมา

“คิดว่าสองวันจะทันไหม”

อคิราห์เอ่ยคำถามที่สงสัย หลังจากเดินทางมาครึ่งวันยังไม่มีความหวังว่าใกล้จะถึงจุดหมาย ดวงอาทิตย์สีส้มอ่อนๆ ตรงศีรษะแล้ว แต่ห้องฟ้าไม่มีเค้าว่าจะสดใส แตกต่างจากวันแรกที่เดินทางอย่างสิ้นเชิง

“ถ้าถึงก่อนคำก็น่าจะทัน”

“แต่เราต้องหาข้อมูล ไม่ใช่ไปถึงแล้วกลับเลย”

เดวิสหยุดเดิน มองหาที่หย่อนกาย เอนตัวใช้สะโพกพิงโขดหิน ดึงแผนที่ออกมาทางเทียบกับเข็มทิศ

“น่าจะใกล้ถึงแล้ว” เขาบอกพลางพลิกข้อมือเพื่อดูนาฬิกา “พักกินมื้อเที่ยงก่อนแล้วกัน”

อศิราห์กวาดสายตามองไปรอบตัว ภูมิประเทศตั้งแต่เริ่มออกเดินทาง เปลี่ยนไปเรื่อยๆ พอออกจากหมู่บ้านทางก็เริ่มชัน บางตอนต้องปีนเขา บางช่วง ตัดป่าทึบ ต้นไม้ใหญ่ขนาดหลายคนโอบสูงชะลูดน่าจะอายุมากกว่าร้อยปี นับว่า ป่าที่นี้ยังสมบูรณ์นัก

หลังจากจัดการกับอาหารเรียบร้อยแล้วให้นักท่องเที่ยวออกเดินทางต่อ

บ่ายคล้อยแล้ว แต่ยังไม่เห็นหมู่บ้าน เดวิสจึงเริ่มกังวล กระทั่งได้ยินเสียง น้ำตกดังซ่าอยู่ไม่ไกล ความรู้สึกที่เริ่มจะท้อแท้ก็พลันชุ่มชื้นขึ้น

“เสียงน้ำตก ถึงแล้วอาคิ เลยน้ำตกนี้ไปก็ถึง”

เดวิสหันมาพยักแหยกแล้วเดินลี้วนำไปยังทางที่มีเสียงน้ำตก อศิราห์ยืนอยู่ ภายใต้อาสน์อย่างเหนื่อยล้า

ร่างสูงนำทางออกไป ขณะที่คนตัวบางกว่ามากขยับตาม กลิ่นหอมของ ดอกไม้ป่าที่ลอยมากระหอบปลายจมูกทำให้คนเดินตามกวาดตามองหา พุ่มไม้สูง ประมาณอกผู้ชายพุ่มใหญ่ออกดอกสีขาวแซมดอกหนา หน้าตาดคล้ายดอกมะลิ ดึงดูดให้อศิราห์เดินตามกลิ่นเข้าไป ยิ่งใกล้ยิ่งแน่ใจว่ากลิ่นมาจากตรงนั้น

กลิ่นของมะลิป่า

ทว่าก่อนจะก้าวถึงต้นดอกมะลิสีขาว อศิราห์ก็สะดุ้งสุดตัว เมื่อถูกเชือก ตาข่ายตัวดโอบร่างอย่างรวดเร็ว กว่าที่จะไหวทัน ร่างทั้งร่างก็เอียงวบ ลอยละลว่ ขึ้นจากพื้นไปหลายเมตร!

เสียงอุทานตกใจและเสียงวัตถุเสียดสีกันทำให้เดวิสหันขวับมามอง ตาสีฟ้า ในกรอบลึกลับเบิกกว้าง ร่างสูงวิ่งพรวดเข้ามา

“อาคิ!”

แต่วิ่งได้เพียงไม่กี่ก้าว ร่างหนาใหญ่ก็ผลุบหายจมลงไปได้พื้นราวกับถูก ธรณีสูบ

“เดวิส!” เสียงใส่ตะโกนดังก้อง หัวใจของเธอหล่นวูบ

ปาที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วยสัตว์ป่า เป็นธรรมชาติที่จะมีการ
ดักสัตว์ ทั้งจับเป็นและจับตาย อย่างที่อคริราห์ถูกดักอาจจะเพื่อจับเป็น แต่
หลุมพรางที่เดวิสหล่นลงไปแล้ว มันถูกขุดไว้เพื่อจับตายหรือไม่!

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นรวดเร็วและน่าตกใจจนแทบสิ้นสติ คนบนงูตาข่าย
เห็นเพื่อนชายหล่นหายไปต่อหน้าต่อตา บนพื้นที่ที่เดวิสหายไปมีเพียงรูโหว่บาง ๆ
ซึ่งมีใบไม้กลบจนมองไม่เห็นว่าคุณที่ตกไปจะเป็นตายร้ายดีอย่างไร

“เดวิส...ได้ยินไหม ตอบสิ เดวิส!”

อคริราห์พยายามตะโกนเรียก หวังเห็นร่างใหญ่ป่ายป็นกลับขึ้นมา พยายาม
ทรงตัวบนเชือกตาข่าย ทั้งที่ไม่ถนัดเลยสักนิด เวลาผ่านไปชั่วครู่จึงเริ่มควบคุมสติ
ไว้ได้ เพราะรู้ว่าตื่นนอนไปก็ไม่เกิดประโยชน์

งูตาข่ายที่เธอติดอยู่ก็ยังพอแก้ไขได้ แต่หลุมที่เดวิสตกลงไปในี่สิ จะรู้
ได้อย่างไรว่าไม่มีอันตราย

หากเป็นหลุมเปล่า ไม่มีซากปลายแหลมปักไว้รองรับอะไรก็ตามที่หล่น
ลงไปยังพอทำเนา การที่คนตัวใหญ่อย่างเดวิสหล่นหายไปแล้วไม่มีเสียงตอบรับ
ทำให้อคริราห์หวั่นใจ

หรือว่าเขาจะถูกเสียบเลือดท่วมไปแล้ว
ไอ้...ไม่!

ความคิดนั้นทำให้คนที่ยังห้อยโหนกลางอากาศใจหายวาบ มือไม่สั่นด้วยความวิตกกังวล เอื้อมไปคลำด้านหลังตรงกระเบนเหน็บ ตาซ้ายเชือกที่รัดรั้งทำให้เคลื่อนไหวได้ไม่คล่องตัวนัก ทว่าในที่สุดก็ความันมาได้...มิดลันที่คู่หูบังคับให้พัก อคิราห์ไม่เคยคิดว่าจะได้ใช้มันเร็วถึงเพียงนี้ ที่แท้คือตาซ้ายนั้นทั้งหนาและเหนียวราวกับเตรียมไว้ดักหมีตัวโตๆ

แต่ในเมื่ออิสรภาพเป็นหนทางเดียวที่จะรอด จึงไม่ควรละความพยายามอย่างยิ่ง เธอยังคงใช้มิดดัดเชือกต่อไป จากนั้นที่เป็นชั่วโหม่ง ทว่าเชือกที่ขาดยังไม่กว้างพอที่จะมุดผ่านได้

เวลาที่ผ่านไปยาวนานแค่ไหนไม่รู้ กระทั่งมีเสียงกรอบแกรบดังขึ้น...

คนที่ตั้งหน้าตั้งตาบั่นเชือกจนเหงื่อท่วมตัวทั้งที่อากาศเย็นจัดชะงัก ดวงตาเรียวเต็มไปด้วยรอยตื่นตระหนกแลกวาดไปรอบด้าน เริ่มได้ยินเสียงพูดดังขึ้นเบาๆ จากด้านหลัง ต่ำลงไปเบื้องล่างราวห้าหรือหกเมตรปรากฏคนสามคนที่ร่างกายคลุมผ้าสีน้ำตาลแกมเขียวมิดชิด เห็นแค่ดวงตาสีเงินแห่งมองเธออยู่

พวกเขาจะแปลกใจไหมว่าสิ่งที่ดักได้คือมนุษย์

อคิราห์เดาไม่ถูกว่าคนสามคนข้างล่างเป็นชาวบ้านหรือสมาชิกกองโจรกันแน่ จึงเก็บมิดเข้าฝักไว้ตามเดิม เหน็บไว้ได้เข็มขัดด้านหน้า ตัวตลึงแจ็กเก็ตคลุมทับ หากจวนตัวเมื่อไร จะได้หยิบมันออกมาใช้ได้ทันกาล

“ไม่ใช่ทหาร”

เสียงหนึ่งดังขึ้น สายตาสามคู่ยังคงจับจ้องมาที่เธออย่างครุ่นคิด สิ่งที่ไต่ยีนทำให้คน ‘ถูกดัก’ เข้าใจว่ากับดักมีไว้ดักทหารเป็นแน่แท้ และคนที่คิดจับทหารจะเป็นพวกใดกันเล่า หากไม่ใช่กองโจร!

หัวใจของคนติดกับดักเหมือนร่วงหล่น

นักข่าวที่ถูกกองโจรจับได้จะถูกฆ่าทิ้ง...ใช่! ถ้าหากคนพวกนั้นรู้...

ในระหว่างที่ยังนึกหาทางออกไม่ได้อยู่นั้น จู่ๆ ผู้ที่อยู่เบื้องล่างทั้งสามคนก็หยุดนิ่ง ตะแคงหูฟัง คนถูกห้อยกับคาบสูงไม่ได้ยินอะไรเลย แต่คนข้างล่าง

กลับแผ่นแพล้วแยกกันไปคนละทาง และหายไปจากสายตาในที่สุด อคิราห์
ประหลาดใจ ทว่าอดใจต่อมาคำตอบก็ปรากฏให้เห็น

ทหารหน่วยลาดตระเวนห้านายกำลังเดินผ่านแนวป่ามาจากทิศใต้ เป็น
ทางเดียวกับที่อคิราห์และเดวิสผ่านเข้ามา

คนตกที่นั่งลำบากรู้สึกยินดีขึ้นมาวูบหนึ่ง การพบทหารย่อมดีกว่าตกอยู่
ในมือของกองโจร

“ช่วยด้วย!”

อคิราห์ตะโกนออกไปอย่างลื้มตัว ลื้มแม้แต่จะท่าเสียงให้แหบห้าวอย่าง
บุรุษเพศ เสียงใสกังวานราวเสียงเครื่องดนตรีเรียกให้นายทหารลาดตระเวนทั้งห้า
หันมามองแทบจะทันที

ร่างที่ถูกตาข่ายคลุมห้อยโตนึ่งกลางอากาศดึ้นรนาหิสราภาพ แม้จะ
ไม่เห็นรูปร่างและใบหน้าชัดเจน แต่เสียงนั้นพ้อง นายทหารทั้งห้ายิ้มกว้าง วิ่ง
เข้ามาหยุดใกล้ๆ แล้วตะโกนถาม

“เป็นไรไหม”

“ช่วย...” คนพูดชะงักไปครู่เดียวเมื่อนึกได้ ครั้งนี้ไม่ลื้มตอบกลับด้วย
เสียงแหบแห้ง “ผมมากับคณะแพทย์”

เธอเลือกตอบสั้นๆ ประหยัดคำให้มากที่สุด “ช่วยเอาลงไปที”

อคิราห์เห็นแววประหลาดจากดวงตาของนายทหารทั้งห้า ทว่าคำตอบต่อมา
ทำให้เธอใจชื้นขึ้น

“รอเดี๋ยว จะช่วยเดี๋ยวนี้” ทหารสองนายเดินแยกไปทางต้นไม้ที่เธอแขวน
อยู่

เมื่อคิดว่าน่าจะปลอดภัย อย่างน้อยก็ปลอดภัยจากกองโจรทั้งสามคน
เมื่อครู่ ความกังวลเกี่ยวกับเพื่อนร่วมงานก็รื้อนรุ่ม แต่ก่อนจะได้เอ่ยปากขอร้อง
ให้ทหารช่วยค้นหา เหตุการณ์ไม่คาดคิดก็บังเกิด

ชายคลุมผ้าสีน้ำตาลแกมเขียวกระโดดลงมาจากคาบของต้นไม้อีกต้น
หนึ่ง หีบร่างของนายทหารที่อยู่ใกล้ที่สุด จนเป็นในมือหลุดกระเด็น อีกสองคน
ที่เหลือไหวตัว ทว่ายังเข้าไป เพราะเงามัจจุราชมองมาทางเบื้องหลัง

“ระวัง!” อคิราห์ตะโกนเตือน แต่ไม่เร็วไปกว่ามือสังหาร

นายทหารเคราะห์ร้ายทั้งสามแทบไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าเกิดอะไรขึ้น เพียงไหวตัวนิดเดียว มีโอกาสร้องได้แค่ ‘อ้อก’ สั้นๆ ร่างหนาดีนักกระตุกไม่กี่ครั้งแล้วก็แน่นิ่ง

คนที่มองเห็นเหตุการณ์โดยตลอดบนตาสายสูงตัวแข็งทื่อ เลือดเหมือนจะจับตัวแข็งเป็นก้อน นายทหารสามคนถูกสังหารอย่างเงียบๆ ในเวลาไม่ถึงนาที ด้วยซ้ำ อคิราห์ภาวนาขอให้ทหารอีกสองคนรอด แต่การเงียบหายไปทำให้นึกกลัวว่าสองคนที่แยกออกไปอาจถูกจัดการเรียบร้อยแล้ว

อคิราห์ตัวสั่น มือล้วงเข้าไปจับมีดสั้นใต้เสื้อคลุม สิ่งที่ทำให้ประหม่นสถานการณ์ได้คร่าวๆ ว่าคงไม่มีทางสู้ได้แน่ ต่อให้มีเวลาพอตั้งมือออกจากฝัก หากไม่มีโอกาสใช้กับพวกนั้น ก็จะใช้กับตัวเอง

เธอรู้ว่าพวกนั้นจะทำอะไรกับหญิงชาวบ้านหากถูกจับได้...เธอตัดสินใจจะปลิดชีวิตตัวเองก่อนถูกกระทำป่าเถื่อนเช่นสตรีผู้นำสงสารเหล่านั้น

ชายในชุดคลุมทั้งสามลากศพทหารหายไปจากสายตา ก่อนจะกลับมาแหงนมองคนที่ถูกห้อยโองเตงอีกครั้ง พวกมันพูดกันเบาๆ แล้วชายคนหนึ่งก็แยกกลับไปทางเดิม อีกคนล้วงเข้าไปในกระเป๋าเสื้อ หยิบลูกดอกเล็กๆ ออกมา

“ทำให้สลบก่อนค่อยเอาลงมา”

คราวนี้อคิราห์ได้ยืนชัด ดวงตาโตเรียวยาวกว้าง ลูกดอกที่เห็นเมื่อครู่พุ่งมาตอนไหนไม่รู้ มันปักลงบนต้นแขน ผ้าหลายชั้นทำให้ปลายศรเร็วเล็กลงขนาดเข็มฉีดยาปักไม่ลึกนัก ทว่าก็ทิ่มถูกเนื้ออ่อนให้รู้สึกเจ็บ อคิราห์ดึงลูกดอกติดขนนกออกมาดู

ความตึงกลัวจับชั่วคราวใจ...หากไว้สติแล้ว เธอจะปกป้องตัวเองได้อย่างไร

ในขณะที่โศกประสาธเริ่มรับรู้เสียงพูดคุยเบาๆ อคิราห์พยายามลืมตา ทว่าเปลือกตาบนยังหนักอึ้งเหมือนถูกเย็บติดเปลือกตาล่างไว้ ภาพที่พยายามเพ่งดูพร่าพรายเลือนราง

“ยังไม่พ้น” เสียงที่ดังใกล้ๆ เป็นเสียงผู้หญิง

ฤทธิ์ยาอาจจะยังไม่หมดเสียทีเดียว แม้การต่อสู้กับความกลัวและความตื่น

จะทำให้ศีรษะปวดร้าว แต่อคิราห์ต้องตื่น หญิงสาวพยายามขยับมือ แต่เหมือนถูกตรึงแน่น

หรือเธอจะถูกมัดไว้

ความนึกคิดต่างๆ ของอคิราห์ยังสับสนเวียนวน ชวนให้ตื่นตระหนก เสียหายใจสะดุดหวังเนื่องจากการต่อสู้กับร่างกายที่อ่อนเปลี้ย ทำให้คนนั่งใกล้หันมามอง

“เหมือนจะฟื้นแล้วนะ”

คราวนี้กลิ่นหอมเย็นอ่อนๆ โขยมาต้องปลายจมูก อคิราห์สูดกลิ่นนั้นเข้าไปอย่างลืมตัว แล้วต้องรีบหยุดสูดดมแล้วกลั้นหายใจ เมื่อนึกขึ้นได้ว่าอาจจะเป็นยานอนหลับอีก

แต่เหมือนจะไม่เป็นเช่นนั้น เพราะอาการปวดหัวที่รัดรั้งบังคับให้หลับในตอนแรกคลายลง เปลือกตาหนักเหมือนถูกถ่วงก่อนหน้านี้เริ่มผ่อนคลาย อาการสะลึมสะลือค่อยๆ กระจ่าง เมื่อแน่ใจว่าไม่ใช่ยานอนหลับจึงสูดอากาศเข้าปอดอีกครั้ง กลิ่นหอมเย็นนั้นทำให้สดชื่นขึ้น ต่อมาเธอก็รู้สึกว่าจะขยับได้...ไม่ได้ถูกมัดไว้อย่างที่คิด

เมื่อมีสติรับรู้ กำลังวังชากลับคืน อคิราห์ก็ลุกพรวด มือคลำหาמיד หว่า...ว่างเปล่า!

เธอถูกปลดอาวูรแล้ว!

อคิราห์กระโดดนั่งบนส้นเท้า ถอยหลังห่างรวดเร็วราวนางแมว ตามองร่างของหญิงวัยกลางคนที่นั่งริมแคร่อย่างหวาดระแวง

“ที่นี่ที่ไหน!”

“เป็นไงบ้างจ๊ะ”

“คุณเป็นใคร” คำถามรวดเร็ว ลืมทำเสียงห้าว อีกฝ่ายยิ้มอ่อนโยน

“ลิบโปทัย...”

สีหน้าคนเพิ่งฟื้นคงดูกลางแคลงจนเห็นได้ชัด สตรีสูงวัยจึงอธิบายต่อ “ฉันชื่อลิบโปทัย เป็นคนในหมู่บ้านกาลิม”

“เป็นชาวบ้านหรือ” น้ำเสียงของอคิราห์ประหลาดใจ แต่แฝงแววยินดียิ่ง

“ใช่ ตอนนี้คุณอยู่ในหมู่บ้านกาลิม” สิบโปทัยคลีี่ยมอ่อนโยน ชวนให้ไว้วางใจ ก่อนย้ำ “ไม่ต้องกลัวนะจ๊ะ”

อีกฝ่ายยังคงนิ่งงันต่อเหตุการณ์ เพราะจำได้แม่นยำว่าถูกคนของกองโจรจับตัวได้

“ฉันมาอยู่ที่นี้ได้ยังไง”

“เราเจอคุณ...คุณเป็นใคร...ชื่ออะไร” คำตอบของสตรีสูงวัยไม่ได้ให้ความกระจ่างอย่างที่ต้องการ

คนถูกถามนิ่งเงียบ ตาจ้องเขม็ง สมองคิดตรึงตรอง เป็นไปได้อย่างไรที่กองโจรจะทิ้งเหยื่อไว้ หากไม่ฆ่าทิ้งก็ต้องทำอะไรสักอย่าง โดยเฉพาะหากรู้ว่าเธอเป็นใคร...อศิราห์ลอบสำรวจตัวเอง ทุกอย่างยังคงอยู่ในสภาพเดิม คนพวกนี้รู้หรือไม่ว่าเธอไม่ใช่ผู้ชาย

เสียงเรียกที่ตั้งอยู่ภายนอกทำให้สิบโปทัยหันไปมองประตู “เดี๋ยวมานะจ๊ะ” หญิงสูงวัยว่าแล้วจึงลุกออกไปก่อนจะใส่กุญแจจากข้างนอก

เมื่อลับร่างอีกฝ่าย อศิราห์ก็เริ่มสำรวจกระท่อม ประตูที่สิบโปทัยผ่านออกไปมีรอยแยกเล็กๆ จากไม้ที่ขัดกันเป็นผนังทำให้ลมโกรกผ่านเข้ามาได้ ตรงกลางกระท่อมมีกระบะดินที่น้ำจะใช้แทนเตา กลางกระบะมีถ่านแดงกำลังคุ หินสีดำวางอยู่รายรอบมีสีแดงและร้อน ทำให้กระท่อมอบอุ่น เหนือกองถ่านมีกาน้ำแขวนอยู่บนลวดตะขอที่ห้อยลงมาจากข้อ ข้างกระบะมีตั้งเล็กๆ วางถาดทรงกลมคว่ำถ้วยดินเผาเขียนลายแปลกตาสองใบ

พื้นกระท่อมปูลาดด้วยเสื่อถักเฉพาะบริเวณรอบกระบะก่อไฟสำหรับนั่งรอบได้ พอลองเปิดดูใต้เสื่อก็เห็นฟางที่โรยไว้จนหนานุ่ม นอกเหนือจากบริเวณนั้นคือพื้นดินเรียบเป็นมันเงาจากการขัดเคลือบด้วยโคลนละเอียดผสมฟาง คล้ายลานนวดข้าว ทำให้ไม่มีฝุ่นฟุ้ง

อศิราห์ลูบหน้ากระวนกระวาย ใคร่ครวญอย่างหนัก

ข้อมูลที่ทราบมาก่อนหน้านี้อาจมีแค่ความจริง หมู่บ้านนี้เป็นหมู่บ้านกองโจร มีหน้าที่ทำการเกษตรเพื่อเป็นเสบียงเลี้ยงคณะ อาศัยจากหน้าเป็นชาวไร่ชาวนา แต่แท้จริงทุกคนคือมือสังหาร

อย่างที่ได้เห็นมาแล้วว่าพวกมันลงมือกับทหารอย่างไร

โหดเหี้ยม...อำมหิต!

ความคิดอันเครียดซึ่งชะงักลงเมื่อได้ยินเสียงเด็กวิ่งเล่นดังแว่วเข้ามา คนที่เดินเป็นหมู่ติดจั้นเริ่มหาช่องที่จะมองออกไปภายนอกได้

ภาพของเด็กๆ สดใสเกินกว่าจะเป็นลูกๆ ของกองโจร ความเดียงสาเป็นอาวุธร้ายได้เช่นกันหากถูกนำมาใช้เป็นอาวุธ แต่เด็กเหล่านี้ดูซื่อบริสุทธิ์โดยแท้จริง เสียงหัวเราะบอกชัดเจนว่ามีความสุข อคิราห์เห็นคนแก่เข้ามาร่วมวง

เด็กกับคนแก่...ที่นี่เป็นหมู่บ้านกองโจรแน่หรือ

เสียงกุกกักหน้าประตูทำให้คนแอบมองวิ่งกลับไปนั่งบนแคร่ สิบโปทัยกลับเข้ามาพร้อมถาดใส่อาหาร

“หิวไหมคุณ” คำถามของหญิงชรามีแววอาหาร อคิราห์ยังเงิบและมองอย่างไม่ไว้ใจ

“ทำตัวตามสบายเถอะนะ” อีกฝ่ายเหมือนอ่านใจได้ “ก่อนอื่นต้องกินก่อน อิ่มแล้วจะได้มีแรง”

สิบโปทัยมองดวงหน้าเรียบรูปไข่ที่สวยเกินกว่าจะเป็นชายอย่างอ่อนใจ เจ้าตัวคงยังไม่รู้ว่าสีจากรากไม้ที่ใช้ทำอำพรางใบหน้าถูกเช็ดออกหมดแล้ว เผยให้เห็นผิวเนียนละเอียดขาวนวลดั่งงา สัมผัสยังนุ่มละมุนเกินจะเชื่อว่าเป็นผิวของหนุ่มน้อย

อย่างนี้แล้วเธอยังคิดจะหลอกใครว่าเป็นชายอีกหรือ

“พร้อมเมื่อไหร่ค่อยเล่าแล้วกันว่าคุณมาจากไหน” คนพูดทั้งทำอย่างมีความหมายก่อนจะกลับออกไป ตอนถึงประตูก็ไม่ลืมหันมากำชับ

“กินซะ รับรองปลอดภัย ไม่มีอันตราย ประตูไม่ได้ล็อก ถ้าอยากออกไปก็ไม่มีใครว่า”

อีกครั้งที่คนพึงรู้สึกพิศวงราวกับถูกอ่านความคิดได้...

ทั้งกระท่อมตกอยู่ในความเงียบอีกครั้ง อคิราห์เดินไปที่ประตูแล้วค่อยๆ แง้มออก ด้านนอกมีเด็กและคนแก่กำลังเล่นกันอยู่ คนแก่ร้องเพลงมีกรับไม้ในมือเป็นเครื่องเข้าจังหวะ เด็กๆ พากันเต้นด้วยท่าทางที่เลียนแบบการคารวะ พลัง

ร้องประสานเสียงอย่างสนุกสนาน

“ลำนํ้าสรรเสริญ” เสียงลิโปทัยดังขึ้น

คนแอบดูสะดุ้งน้อยๆ ภาพความสนุกสนานอันแสนบริสุทธิ์ทำให้อศิราห์ไม่รู้ตัวว่าเปลวเดินออกมายืนอยู่นอกกระท่อมตั้งแต่เมื่อไร

“เป็นบทเพลงที่เราใช้ร้องสรรเสริญธรรมชาติ...สุริยาไขแสงก็คือพระอาทิตย์ ประทานแสงให้ความอบอุ่น...พระพิรุณผู้ประทานน้ำค้างและหยาดฝน...พระแม่โพสพผู้มอบอาหารประทังชีวิต”

คำบอกเล่าจากเจ้าบ้านทำให้หญิงสาวแปลกใจ คนภายนอกต่างคิดว่าชาวบ้านธรรมดาของประเทศนี้ไม่ได้รับการศึกษา เพราะรัฐบาลไม่สนับสนุนให้พวกเขาได้ร่ำเรียน คนที่เป็นทหารหรือครอบครัวของทหารเท่านั้นจึงจะมีสิทธิพิเศษ แต่มีใครรู้บ้างว่าบทเพลงสรรเสริญธรรมชาติของชาวเขาช่างไพเราะนัก

ความมืดโรยตัวลงมาอย่างรวดเร็วทำให้เห็นหน้ากันไม่ชัด เด็กๆ ถูกเรียกกลับกระท่อม ผู้เฒ่าผู้แก่แยกย้ายกันไป อศิราห์เพิ่งรู้ว่าไม่ได้คลุมผ้า รีบคลำหาอย่างลุลูลุกุล

“กระเป๋ของผมล่ะ”

ลิโปทัยยิ้มเยื่อน “อยู่ข้างใน ไม่ต้องห่วง เราไม่ขโมยของใครหรอก”

จริงรึ

คนฟังนี้ก็อยากถามทำหยา หากเป็นกองโจรจริงๆ เรื่องปล้นไม่ถือว่าเป็นการขโมยสินะ แต่เธอก็เลือกที่จะไม่พูด หญิงสาวหมุนตัวกลับเข้าไปในกระท่อมจริงดังว่า คนที่คิดว่าตัวเองถูกจองจำไม่ได้ถูกขัง ข้าวของก็อยู่ครบ อศิราห์หยิบผ้าคลุมสีเทาขึ้นมาห่ม ความปลอดภัยมีมากขึ้น...

ลิโปทัยตามเข้ามา พลันคนเดินนำก็หันขวับ ถ้ามรวดเร็วร้อนรน

“นอกจากฉัน...เอ่อ...นอกจากผมแล้ว พวกคุณเจอผู้ชายผิวเผือกบ้างไหม”

ลิโปทัยขมวดคิ้วพลงตอบว่า “ไม่มี”

“เขาหล่นลงไปในกลุ่มที่พรางตัวไปไหม”

“ແ้່แล้ว!” คราวนี้นั่นที่เยือกเย็นตลอดมาอุทานตกใจ ยกมือทาบอกพลอยทำให้คนฟังใจหายวูบ

“นั่นหลุมขวาก สามวันที่แล้วก็มีคนหล่นลงไป” สิบโปทัยไม่บอกว่าใครหล่นลงไป

“แล้วไงต่อ” อคิราห์ถามกระวนกระวาย

“ตายคาที่ แต่ขวากน่าจะถูกถอนออกบ้าง ดิดซากขึ้นมา จะให้คนไปดูเดี๋ยวนี้”

“ไปด้วย!”

“คุณรออยู่ที่นี้ดีกว่า มีดแล้ว อันตราย” คำอธิบายมีเพียงแค่นั้น ก่อนร่างค่อนข้างอวบจะออกจากห้องไปรวดเร็ว

อาคันตุกะแปลกหน้าเดินวนเป็นวงกลมรอบกองไฟกลางกระท่อม ยังไม่ได้แตะต้องอาหารที่สิบโปทัยนำมาให้เลยสักนิด ความปริวิตกนานาประการทำให้ไม่รู้สีกิ๊หว สมองไม่หยุดคิด

หากเดวิสตายจะอย่างไร

ข้อมูลแม้สักเล็กน้อยก็ยังหาไม่ได้ ขึ้นมาตายกันหมดโดยไม่ได้อะไรติดมือไปจะทำเช่นไร

และอีกหลายคำถามที่ประดังประเดเข้ามาราวกับเขื่อนท้นบ้นรั้ว หากมันถึงขั้นแตกเมื่อไร สมองที่เคยคิดวางแผนได้รอบคอบคงสิ้นท่า ไร้ประโยชน์ขึ้นมาอย่างแน่นอน

ความคิดทุกอย่างพลันสะดุดเมื่อได้ยินเสียงพิมพ์ดังอยู่หน้ากระท่อม อคิราห์พุ่งตรงไปยังประตูด้วยความร้อนใจ แต่แล้วก็ต้องชะงัก เพราะเสียงที่ดังลอดเข้ามาเป็นเสียงถ่ถามกันเบาๆ หากคนที่ตะแคงหูฟังตามช่องผนังก็ได้ยิน

“ไม่มี เห็นแค่ออยเลือด” เสียงหัวลิกของชายผู้หนึ่งรายงาน

“ทำไมมาช้านัก”

“มีทหารมาป่วนเบียนครับ”

นับเป็นอีกครั้งที่หญิงสาวรู้สึว่าตัวเองไม่น่าจะมีอิสระจริงดังที่สิบโปทัยบอก เธออาจจะถูกควบคุมอยู่เสียๆ โดยไม่รู้ตัวก็ได้ แล้วที่บอกว่าปลอดภัยนั้นเชื่อได้แน่หรือ หากพวกเขารู้ว่าเธอไม่ใช่ผู้ขายละก็ สตรีแปลกหน้าอย่างเธอยังจะ

ปลอดภัยอยู่ไหม

ประตูถูกเปิดเข้ามาก่อนที่คนกึ่งวลงยังไม่ได้ตรวจสอบตัวเอง ผู้เข้ามาบอก
ข่าวคือสตรีสูงวัยคนเดิม

“เราไม่พบใครในหลุมขวาก เพื่อนของคุณน่าจะรอดไปได้ คงยังไม่ตาย
ชาวบ้านกำลังระดมกำลังค้นหา”

คำว่า ‘กำลังค้นหา’ ทำให้ปลายนิ้วคนฟังกระตุก ใบหน้าที่เผือดซีดของ
หญิงสาวทำให้สลิปไปหัยเอ่ยถาม “ไม่สบายหรือ”

สายตามองปราดไปที่ถาดใส่อาหาร สลิปไปหัยเปลี่ยนเสียงอ่อนๆ ให้เข้มข้น
เล็กน้อย “ทำไมยังไม่กินข้าว...กลัวว่าเราจะใส่ยาพิษหรือไง”

สองคำถามไม่ได้รับคำตอบ ผู้มากวัยทอดสายตามองอย่างเห็นใจ

“สำหรับคนที่นี่ ข้าวถือเป็นเทพเจ้าองค์หนึ่ง จะทิ้งแม่เมลิ็ดเดียวก็ไม่ได้
เพราะกว่าจะปลูกได้ กว่าจะเติบโตจนถึงเวลาเก็บเกี่ยว ต้องใช้เวลาและแรงกาย
แรงใจอย่างมาก คนที่มีข้าวกินถือว่าพระเจ้าเมตตา เพราะยังมีคนอีกมากมายที่
หาข้าวจะกินยังไม่ได้ เราถึงมีบทเพลงสรรเสริญ” พุดจบหญิงสูงวัยก็ทอดถอนใจ
ก่อนกล่าวต่อด้วยเสียงอ่อนลง “กินเถอะ ไม่มีอันตรายจริงๆ เพราะถ้าเราจะทำ
คงไม่รอนพื้นอย่างนี้หรอก”

คำพูดที่ต้องการจะบอกให้คลายใจเหมือนซ่อนความน้อยอยู่ลึกๆ แต่แวตา
ที่มองมาอ่อนโยนยิ่งนัก คนถูกบังคับให้กินข้าวจึงไม่กล้าปฏิเสธ ยอมกินอาหาร
แต่โดยดี ทว่าสมองยังไม่คลายจากการครุ่นคิด...

เดวิสคงซ่อนตัวอยู่ที่ไหนสักแห่ง トラบเท่าที่ยังไม่ถูกจับได้ เขาจะมาช่วย
พรุ่งนี้เธอต้องไปให้ถึงจุดนัดพบก่อนรถของคณะแพทย์จะผ่านไป แต่หากรอให้
เดวิสมาช่วยคงเสี่ยงมาก การลอบเข้ามาจนถึงกลางหมู่บ้านทำไม่ได้ง่าย ๆ ขนาด
ทหารยังถูกฆ่า เดวิสเป็นแค่นักข่าวและนักเดินป่าสมัครเล่น จะเข้ามาได้อย่างไร
โดยไม่ถูกเชือดคอเสียก่อน

ดังนั้นเธอควรจะออกไปเอง อคิราห์สรุป

พอชำเลืองมองคนที่ยั้งนั่งมองดูอยู่ไม่ห่างก็ลอบถอนใจ เมื่อพบว่ายังมี
ปัญหาให้คิดต่อ หากออกไปแล้วเดวิสไม่รู้ แล้วพยายามเข้ามาละ ถ้าเช่นนั้น

ให้ชาวบ้านหาเดวิสก็สิ้นเรื่อง เมื่อพบกันแล้วค่อยหาทางหนี ย่อมดีกว่าคลาดกัน
จนหาไม่เจอ

“อรรอยไหม”

คนที่กำลังครุ่นคิดสะดุ้ง ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าอาหารรสชาติเป็นอย่างไร จึงตอบ
ไม่เต็มเสียงนัก

“อรรอย”

ถึงกระนั้นคนฟังก็ยิ้มกว้าง “เดี๋ยวจะรินน้ำชาให้จ๊ะ”

ลิปโปทัยเดินไปยังเตาที่ถ่านเริ่มอ่อนลง แต่ยังคงความอบอุ่นเพราะยังมี
ความร้อนจากก้อนหินเผาไฟแดงเรื่อ

“ค่อยๆ จิบนะจ๊ะ”

ลิปโปทัยยื่นถ้วยชาดินเผาให้ ก่อนที่เจ้าบ้านจะหยิบอีกถ้วยขึ้นมาคลึงไว้
ในอุ้งมือแล้วจิบ อศิราห์จิบตาม กลิ่นหอมนำมาก่อน เป็นกลิ่นของใบชาปนกลิ่น
ดอกไม้ป่า คลับคล้ายคลับคลาว่าเคยได้กลิ่นนี้มาก่อน...คล้ายกลิ่นมะลิ...

ชาเข้มข้นรสขม ทว่าอุ่นชานเมื่อผ่านลำคอ ทำให้ร่างกายอบอุ่นขึ้น

“คุณจะทำน้ำไหม”

เจ้าบ้านเอ่ยถามขึ้นมามาก คนกำลังจิบชาชะงัก การอาบน้ำกลายเป็นเรื่อง
ยากยิ่งสำหรับอศิราห์ในเวลานี้

“ไม่ดีกว่า หนาว” อศิราห์ตอบสั้นๆ ไม่กล้าสบตา

ดวงหน้าสีนวลที่ต้องแสงจากตะเกียงเป็นเงาอมแวววามจับตา เครื่องหน้า
ทุกอย่างถูกวางมาอย่างเหมาะสมงดงาม แม้สตรีด้วยกันเองยังชื่นชม

บอกว่าเป็นผู้ชายแล้วใครจะเชื่อ

พอเห็นลิปโปทัยอมยิ้ม อศิราห์ก็ย่นคิ้ว เพิ่งสังเกตแววตาของอีกฝ่าย
จึงรีบดึงผ้าคลุมลงต่ำกว่าเดิมจนเกือบจะปิดดวงตา ใช้ฝ่ามือเรียวกเล็กลูบใบหน้า
ตนเองแก้แค้น แต่เมื่อฝ่ามือสัมผัสใบหน้า อศิราห์ก็อุทานอย่างตกใจ

“เอ๊ะ!”

เหมือนคนมองอยู่ก่อนจะรู้ว่าเธอกำลังคิดอะไร จึงชิงตอบก่อนอีกฝ่าย
จะทันได้ถาม

“ฉันเช็ดหน้าให้ตอนสลบอยู่”

คราวนี้ดวงตาโตเรียวสีน้ำตาลเข้มเบิกกว้าง “เช็ดออกหมดเลยหรือ”

“หมด...สะออดสะอ้านเขียว ไม่ต้องขบใจหรอก” คำตอบของคนสูงวัย
ฟังดูไม่อินังขงขบ

“ไครว่า” ดวงหน้าเขียวเผือดซีดจนลึ้มเก็กเสียงห้าว “แสดงว่ารู้?”

“รู้ตั้งแต่ยังไม่เช็ดแล้ว” ลิปโปทัยตอบเฉยเมย

“ตายจริง!”

“ยังไม่ตาย คนที่มีแต่คนดี เราไม่เป็นอันตรายกับใคร”

“ไม่เชื่อ!...อศิราห์อยากตะโกนคำนี้ใส่สตรีตรงหน้า ทว่าต้องอดกลั้น คนที่
ไม่มีอันตรายกับใครสามารถปาดคอทหารตัวใดๆ ได้ภายในเวลาไม่ถึงนาที
น่าเชื่อนักนี้!”

“ไม่เชื่อหรือ” ลิปโปทัยถามปนหัวเราะ

อีกครั้งที่อศิราห์สงสัย...คนไร้การศึกษารู้เท่าทันคนอื่นจนน่ากลัวถึงเพียงนี้
เขียวหรือ

กองโจรย่อมคิดว่าทหารเลวและบอกว่าตนเองเป็นคนดี ขณะเดียวกันฝ่าย
ทหารเองก็บอกหนักแน่นว่ากองโจรโหดเหี้ยมและเลวยิ่งกว่า เพราะทั้งปล้น ฆ่า
จุดคร่าสตรี ที่ล้าคัญอศิราห์เห็นกับตามาแล้วว่าพวกโจรทำอะไรเมื่อเจอทหาร
เพราะฉะนั้นเธอจึงได้แต่บอกตัวเองว่า

อย่าชะล่าใจ!

“คุณเป็นนักข่าวใช่ไหม”

คำถามตรงๆ ของหญิงสูงวัยราวเหล็กร้อนนابلบนผิวเนื้อของอศิราห์
จนสะดุ้ง

“เราจำเป็นต้องตรวจดูของในกระเป๋าเพื่อความแน่ใจว่าคุณไม่ใช่ศัตรู”

คนถูกสอบสวนชักไม่แน่ใจว่าสถานะนักข่าวถือว่าเป็นศัตรูหรือไม่ ที่ผ่านมานักข่าวถูกฆ่าตายเสมอ อศิราห์จึงลงความเห็นว่าการเป็นนักข่าวน่าจะปลอดภัย

“ฉันมากับคณะแพทย์อาสา แต่พลัดหลงมาถึงที่นี่” ตอบไปแล้ว อศิราห์
กลับรู้สึกว่าการทำผิดพลาด

หลงทาง! มันพังได้เสียที่ไหน คณะแพทย์เดินทางโดยรถยนต์ เวาะตามหมู่บ้านรายทาง ไม่ได้เดินป่า แล้วจะหลงได้อย่างไรกัน

“แล้วแพทย์จะมาที่นี่ไหม เรามีคนป่วย”

ลึบไปห้อยไม่แสดงท่าทีสงสัย แว่ตาคาดหวังตอนถามถึงคณะแพทย์จนอศิราห์เสียใจอยู่ลึกๆ

“ในแผนการเดินทางเราไม่ได้มาหมู่บ้านนี้ แต่จะตรงขึ้นเหนือ เพราะมีเวลาน้อย”

แว่ผิตห้วงในดวงตาสีดำจัดฉายเพียงแวบเดียวแล้วจางหาย ก่อนเจ้าของดวงหน้าอ่อนโยนอยู่เป็นนิจจะเอ่ยเบาๆ “นอนเถอะ ที่นี่เราคือมิตร”

พูดจบลึบไปห้อยกยภาดาอาหารออกไป อศิราห์ต้องใคร่ครวญอย่างหนัก
ควรไว้ใจ·มิตร คนนี้แค่ไหน

ตกตึกลึบไปห้อยเข้ามาในกระหม่อมอีกครั้งเพื่อนำถ่านไฟร้อนแดงเข้ามาเติมให้ โดยอธิบายเพิ่มเติมว่า

“พื้นทำให้มีควัน บ้านหลังนี้ไม่มีปล่องไฟ การใช้พื้นจะทำให้เกิดควันเต็มบ้าน” และเหมือนจะเดาความคิดได้อีก หญิงสูงวัยจึงรีบเสริม “เรายังไม่พบเพื่อนของคุณ ดูเหมือนว่าเขาจะคงกลัวว่าอาจถูกตาม จึงเกลื่อนรอยไว้”

อศิราห์ได้แต่ทอดถอนใจ เพราะเดวิสเป็นนักเดินป่า แม้จะเป็นมือสมัครเล่น แต่ก็รู้วิธีอยู่ป่า ถึงแะรอยไม่เป็น แต่ก็รู้วิธีเกลื่อนรอยในกรณีที่ไม่ต้องการให้ใครติดตาม

ปัญหาใหม่รุมเร้าให้ต้องคิด...เธอควรหนีออกไปดีหรือไม่ เพราะหากเข้าเมื่อใดคงหนีออกไปไม่ได้ แต่ลึบไปห้อยบอกว่าคนที่นั่นคือมิตร

เธอจะเชื่อถือได้จริงหรือ

คนคิดหนักเผลอหลับไปตอนไหนไม่รู้ เสียงอะอะตอนก่อนรุ่งทำให้สะดุ้งตื่น หายง่วงเป็นปลิดทิ้ง

อศิราห์รับรู้ได้ถึงกลิ่นสั่นสะเทือนของพื้นดินและความโกลาหลที่เกิดขึ้น เบื้องนอก เสียงเป่าเขาสัตว์ดังยาว แล้วเสียงปืนก็รัวขึ้นราวเกิดกลียุค!